

Adembenemend Ladakh

2018, zojuist mijn 50-ste levensjaar ingestapt en buiten sta ik de zoveelste sigaret van de dag weg te werken. Het wordt tijd voor enige zelfreflectie. De erbarmelijke staat waarin mijn lichaam zich na 20 jaar roken bevindt, noopt mij tot het maken van een zoveelste en ik denk laatste reddingsplan. Het concept is simpel, ik ga fietsen! Ik reken mezelf rijk met al het geld dat ik de komende jaren ga uitsparen, koop een fonkelend nieuwe racefiets, meld me aan bij een fietsclub en stel mezelf een hoger doel: Fietsen op het dak van de wereld. 5 maanden heb ik de tijd om m'n longen zo in shape te krijgen dat ze me over 3 passen van bijna 5400 meter kunnen brengen. M'n fiets sleept me door iedere ontwenningmoment heen, ik trap me helemaal het leplazarus.

In het vliegtuig richting Delhi wordt ik overvallen door twijfel en onzekerheid. Waar heb ik de euvele moed vandaan gehaald om met dit lijf tussen allemaal die-hard wielrenners de reuzen van de Himalaya te willen bedwingen?

De prachtige wereld van Ladakh en de aardige groep mensen doen deze spinsels snel verdwijnen. We hebben een aantal dagen om te acclimatiseren aan de hoogte, wat geen overbodige luxe blijkt. Tijdens een oefenrit leg ik bij het eerste serieuze klimmetje al het loodje, misselijk en buiten adem stap ik af. Dat beloofd weinig goeds voor het serieuzere werk. Ik besluit dat ik daar waar nodig mijn ego opzij zal zetten en de volgauto zal instappen. Die gedachte geeft rust.

De nacht voor de beklimming van de Wari La slapen we in een homestay aan de voet van een prachtig klooster. Gastvrijheid kent hier geen grenzen. In onze princessenkamer lig ik tot diep in de nacht te staren naar het plafond, het zullen de zenuwen zijn. Moe en zonder enig zelfvertrouwen begin ik de volgende ochtend aan de beproeving. Door me te concentreren op de structuur van het asfalt probeer ik mijn ademhaling onder controle te houden. Tot m'n verbazing lukt het de groep bij te houden. Ik wil opgeven maar geef niet op, gekkenwerk is het. Op de laatste pleisterplaats lijkt de pas binnen handbereik maar begint het zwaarste gedeelte. Ik fiets verder en verder. Eigenlijk begin ik me steeds beter te voelen maar dat kan niet kloppen. Vlak voor de top word ik overmand door emoties. Hier fiets ik dan op meer dan 5 kilometer hoogte te midden van dit schitterend rauwe en lege landschap en mijn longen doen het nog! Bovenop de pas laat ik mijn tranen de vrije loop, versterkt door zuurstoftekort en het onmetelijke uitzicht wat zich voor mij ontvouwt.

De afdaling die volgt is de ultieme toegift op onze prestatie. Een downhill van een paar uur lang door het meest spectaculaire berglandschap wat je je kunt voorstellen met enkel een paar Hollandse koppen in het vizier.

Wat volgt zijn nog 2 weken genieten van fietsritten door een schitterend geërodeerd landschap en langs prachtige kloosters. Van vlakbij de grens van Pakistan tot bijna aan de grens van China. Overal aangemoedigd door de vriendelijke bevolking van Ladakh. Ieder dal biedt weer een totaal ander beeld en sfeer. Ondanks dat we ons steeds sterker voelen, blijken ook de 2 volgende passen nog een flinke uitdaging. De laatste pas brengt ons naar Pangong Lake. Surrealistischer dan hier kan een landschap nergens zijn, een mooie afsluiting van een schitterende reis.

Dit gebied in al haar grootsheid op de fiets te mogen beleven; een mooiere manier om van mijn verslaving af te komen had ik niet kunnen bedenken!

Karin